

5. Єрмоленко С. Я. Нариси з української словесності: стилістика та культура мови / Світлана Єрмоленко. – К.: Довіра, 1999. – 431 с.
6. Иванов В. В. Волхв / В. В. Иванов, В. Н. Топоров // Мифологический словарь / [гл. ред. Е. М. Мелетинский]. – М.: Сов. энциклопедия, 1990. – С.129.
7. Івахненко Т. А. Славесныя формулы і компазіційная схемы календарна-абрадавых песенных тэкстау / Т. А. Івахненко // Вестник Беларускага дзержаунага універсітэта. Серыя 4. – 2004. – №2. – С.3-8.
8. Кумахов М. А. К проблеме языка эпической поэзии / М. А. Кумахов // Вопросы языкознания. – 1979. – №2. – С.48-60.
9. Лотман Ю. М. Структура художественного текста / Лотман Ю. М. – М.: Издательство «Искусство», 1970. – 384 с.
10. Мальцев Г. И. Традиционные формулы русской необрядовой лирики. (К изучению эстетики устнопоэтического канона) / Г. И. Мальцев // Русский фольклор. – 1981. – Т. 21. – С.13-37.
11. Мацько Л. І. Стилiстика української мови / Мацько Л. І., Сидоренко О. М., Мацько О. М. – К.: Вища шк., 2003. – 462 с.
12. Петенева З. М. Язык и стиль русских былин / Петенева З. М. – Львов: Изд-во при Львовском госуд. ун-те изд-го объединения «Вища школа», 1985. – 209 с.
13. Полубиченко Л. В. Традиционные формулы народной сказки как отражение национального менталитета / Л. В. Полубиченко, О. А. Егорова // Вестник Московского государственного университета. – Серия 19. Лингвистика и межкультурная коммуникация. – 2003. – №1. – С.7-22.
14. Путилов Б. Н. Эпическое сказительство: Типология и этническая специфика / Путилов Б. Н. – М.: Издат. фирма «Восточная литература» РАН, 1997. – 295 с.
15. Тюкова И. Н. Коммуникативные универсалии и их лексическое воплощение в лирике Б. П. Пастернака : на материале книги «Сестра моя – жизнь» : автореферат дис. на соиск. учен. степени канд. филол. наук : спец. 10. 02. 01 «Русский язык» / И. Н. Тюкова. – Томск, 2005. – 30 с.
16. Українська мова: Енциклопедія / голова редкол. В. М. Русанівський. –К.: «Українська енциклопедія ім. М. П. Бажана», 2000. – 750 с.
17. Ухов П. Д. Атрибуции русских былин / Ухов П. Д. – М., 1970. – 190 с.
18. Чистов К. В. Народные традиции и фольклор. Очерки теории / Чистов К. В. – Л.: Наука, 1986. – 304 с.
19. Jones R. Language and prosody of Russian folk epic / Jones R. – Paris, 1972. – 121 p.
20. Lord A. V. The Singer of Tales / Lord A. V. – New York, 1968. – 304 p.

Summary. The article examines the use of the term *text-shaped universals* in linguistic-folklore. Advantages of this term compared with term *formula*. Outlined features *text-imaginative universals* as integral components in the national heroic epic.

Keywords: *text-shaped universals, folklore, language national heroic epic ballads.*

Отримано: 14.10.2012 р.

УДК 811.161.2'28'42

Л.М. Борис

НАЗВИ НАПОЇВ У БУКОВИНСЬКИХ ГОВІРКАХ

У статті розглянуто назви напоїв у буковинському діалекті, які становлять розгалужену систему, звернуто особливу увагу на назви напоїв із цілющими властивостями. Проаналізовано семантику, походження та етимологію слів.

Ключові слова: *буковинський діалект, мотиваційні зв'язки, синонімічні відношення, гіперонім, запозичення, сема.*

Кожен народ внаслідок суспільно-історичного розвитку, географічного розташування винайшов і відшліфував свою систему харчування, яка дозволила йому жити, плідно працювати, розумово і фізично розвиватися. Завдяки їжі фізична енергія нації перетворюється у духовну силу, яка стимулює вдосконалення народу, веде його до творчих злетів та здобутків, до духовних і матеріальних досягнень, загалом рухає поступ людства. Крім того, національна кухня є визначальною ознакою культури народу.

Лексика на позначення страв та напоїв була предметом дослідження багатьох українських мовознавців (М. Тимченко, Є. Турчин, Г. Шило, А. Майборода, З. Бичко, Е. Гоца, З. Ганудель, С. Яценко та ін.), проте названа група лексики в буковинських говірках ще не вивчалася.

Кулінарна термінологія становить розгалужену підсистему у складі лексичної системи буковинського діалекту і передовсім поділяється на напої та страви. Мета статті проаналізувати назви напоїв у буковинських говірках.

Клас напоїв представлено двома різновидами – алкогольними та неалкогольними. З-поміж алкогольних виділено горілчані напої, вина та солодкі спиртні напої.

З історичних джерел відомо, що у кінці 19 ст. на Буковині набрав силу рух проти пияцтва і багато громад цілком заборонили вживання шкідливих напоїв, де-не-де збільшилося вживання пива, фруктового вина і чаю [Бук., 133].

Традиційним для буковинців було вживання вина, яке привозили з південної частини Європи. Про культуру пиття під час антиалкогольної кампанії на Буковині йдеться у наступному текстовому уривку С. Воробкевича: *Так жилося колись на нашій зеленій Буковині. Багатий шпитеський гуцул і маючий молдован не знали, що то горівка; при могоричу лилося вино коновками разом з любовою розмовою. Тепер зжалься, милий боже, все змінилося; мужик збіднів, а заможніший морить свій ум клятою брагою-горівкою, а хто ще має звідки випити склянку вина, то як за кару ликає гидкий квасок і лише кривиться, ...Уже третій рік як на Буковину не привозять молдавського вина. Кордон запертий, а вино, яке продають, се квас та ще й фальшований, ним лише хоробу можна собі напитати* [2, 277].

Найбільш поширеним алкогольним напоєм на Буковині була горілка, слово *горілка* «міцний алкогольний напій, що є сумішшю винного спирту і води у певній пропорції» [НТСУМ, I, 463], пов'язане з *горіти*; можливо, основою для виникнення стало скорочення якогось словосполучення, вживаного на позначення горілки, типу *горіле вино* або *горіла(я) вода* [ЕСУМ, 1, 567]. За даними буковинських етнографічних джерел, селянин доброю вважав горілку тоді, коли вона сильно «горить» у роті, а це часто буває від того, що у горілку додають мелений перець [Бук., 133]. У буковинських говірках слово існує у формі фонетичних варіантів *го'ріўка*, *го'ріўка*.

За творами С. Воробкевича, який репрезентував мовлення буковинців початку 20 ст., синонімом до слова *горілка* виступає *запіканка* «горілка, заправлена прянощами і витримана певний час у гарячій печі» [НТСУ, 1, 717]. Назву мотивує спосіб приготування «витримати у печі, тобто пекти, по-буковинськи *п्राжити*»: *Тим часом панни застелили гарно стіл, поставили запіканку, понаносили всіляких страв та просять нас до вечері* [2, 193]. Алкогольний напій *запіканка* готувався з додаванням меду: *п्राжена з медом горілка* [2, 96]. *Напражив сьогодні горівки з медом* [8, 50]. У прозових творах С. Воробкевича синонімом до слова *запіканка* виступає субстантивованій прикметник солодка: *Знов чарка пішла з рук до рук, і ми запили солодкою справу та за здоровля молодих* [2, 193]. Слово *запіканка* зі значення «горілка» не відоме сучасним діалектоносіям, оскільки змінилася технологія приготування алкогольних напоїв. Лексема *запіканка* функціонує зі значенням «страва, запечена у печі» [НТСУ, 1, 717], навіть специфічну для буковинської кухні страву «начинку за способом приготування називають ще й *запіканкою*. Отож, мотиваційні зв'язки «технологія виготовлення (випікати) – назва продукту» виявилися сталими у мовомисленні буковинців.

Слово *го'ріўка* можна розглядати як гіперонім до всіх мовних одиниць зі значенням «алкогольні горілчані напої».

Синонімом до слова *го'ріўка* у буковинському діалекті виступає слово самогон «алкогольний напій, який виготовляють кустарним способом із буряків, картоплі, цукру» [НТСУМ, III, 236]. Композит само'гонка, утворений основоскладанням з суфіксацією, має прозорі мотиваційні зв'язки, що вказують на кустарний спосіб виготовлення напою. З таким же значенням у буковинських говірках функціонує слово «цуйка, «цұл'ка [СБГ, 632], запозичене з рум. мови. Пор. *uic* горілка (із сливок) [РРС, 722].

У буковинських говірках сема «спосіб приготування» формує протиставні мовні одиниці: куп'лена *го'ріўка* – само'гонка.

У гіперо-гіпонімічні відношення зі словом само'гонка входять мовні одиниці, що мають сему «назва сировини, з якої виготовляють алкогольний напій»: *бура'чанка*, *бура'ченка*, *бура'чинка* [СБГ, 403], *сли'вовіца* [СБГ, 500], «цуйка з бура'ка», «цуйка з сле'вок [СБГ, 632].

До цієї підгрупи входить застаріле слово арак, яке зустрічаємо у творах С. Воробкевича: арак «міцний алкогольний напій з рису або пальмового соку (гарак «ром»)» запозичено із зхевроп. мов, походить з араб. *arag* «пальмовий сік» [ЕСУМ, I, 81]: *Живо звивайся, пристарай, що треба, вина, чаю, араку (горілка з рису), цукру!* [2, 319].

З урахуванням семи «якість» алкогольні горілчані напої буковинських говірок можна поділити на декілька семантичних підгруп: СГ1 «самогон з великою кількістю градусів»: «*моцна го'ріўка*, *пер'шіўка* [СБГ, 473], *не'роз'ведена го'ріўка*, *саба'шіўка* [СБГ, 473]. Слово *пер'шіўка* має прозору етимологію: *Пер'шіўка // само'гон 'першого 'вигону* (Глиб.). Назву *саба'шіўка* «якісна горілка, якою пригощали на okazіях» мотивує слово *сабаш* «тур танцю, за який зазвичай платили гроші»: *Ко'лис най'л'іпша 'була го'ріўка то саба'шіўка // в'іс'іл'е не' в'іс'іл'е // йак саба'шіўки*

не^мма. Отож, номінацію *саба'шіўка* мовитують асоціативні зв'язки денотатів. Сему 'очищений напій' має словосполучення *л'ут'рована го'ріўка*. *Л'ут'рована* від *лутрувати* «очищати», від слова, що через посередництво пол. мови запозичено з нім. [ЕСУМ, III, 330].

СГ2 «неякісний алкогольний продукт»: *нил'ут'рована го'ріўка, роз'ведена го'ріўка, слаб'і'неч'і. слаб'і'неч'є* [СБГ, 499], *не^мдо'гон. не^мдо'жин* [СБУ, 328], *б'рага, роз'ведений с'пиртус* (Заст.).

Лексема *слаб'і'неч'і* «горілка слабкої міцності», що має прозорі мотиваційні зв'язки, ймовірно, у говірках має статус окаяніалізму. Слова *не^мдо'гон, не^мдо'жин* – віддієслівні іменники, утворені усиченням основи. У селах пияки пили *б'рагу* та *роз'ведений с'пиртус*. Брага «відходить горілкового виробництва, якими годують худобу» – можливо, дврус. запозичення з тюрк. мов; споріднене з тур., ног.; башк. *буза* «напій з проса; пиво» [ЕСУМ, I, 243]. Слово *спирт* «горюча, багата на алкоголь рідина, яку одержують перегонкою деяких продуктів, багатих на цукор і крохмаль» [НТСУМ, III, 373], очевидно, через рос. мову запозичено з англ.; англ. *spirit* «дух, душа, привид; (мн.) спирт, алкоголь; (рідк.) бензин» [ЕСУМ, V, 372].

Як лікувальний засіб використовували *го'ріўку з 'медом і 'маслом* (Вижн.) при пологах.

Слово *вино* у буковинських говірках функціонує з кількома значеннями. Пор.: Вино 1. Виноград, виноградне гроно. 2. Виноградна лоза. 3. Виноградник. 4. Виноградний, фруктовий напій [СБУ, 50]. Але основне значення слова *вино* «напій з виноградного або з деяких інших ягідних та плодкових соків, що перебродили, набувши певної алкогольної міцності й аромату» [НТСУМ, I, 227]; псл. *vinu* – ранне запозичення з лат. мови, яка успадкувала слово з прамови; походить з якоїсь мови стародавніх культур середземноморських островів, малої Азії та Кавказу III–II тис. до н.е. [ЕСУМ, I, 503]. На Буковині здебільшого вино виготовляють із винограду, його називають *виноградне ви'но, до'машне ви'но, муст*.

У буковинському діалекті слово *муст* «шойно вичавлений сік винограду або інших фруктів // Солодке свіже вино, яке ще не перебродило» [НТСУМ, II, 239], запозичене з фр. мови; фр. *mousse* «муст, піна, збиті вершки» [ЕСУМ, II, 539] має три значення. Пор.: Муст. 1. Свіжий виноградний сік. 2. Квас. 3. Вино [СБУ, 301].

На позначення солодких спиртних напоїв, настояних на ягодах або фруктах, у буковинських говірках функціонують слова: *'вишник, виш'н'іўка* [СБГ, 50], *дере'н'ак, дири'н'ак* [СБГ, 91], *череш'ник, сле'в'анка*. [СБГ, 499], *слив'н'ак* (Заст.). Номінації мотивують назви фруктів, з яких виготовляють напої.

Другу групу становлять назви неалкогольних напоїв. До неї входять дві підгрупи: холодні неалкогольні напої та гарячі.

Холодні неалкогольні напої позначають слова: *м'іне'рал'на, со'лена* [СБГ, 506], *с'ік, д'з'яма* [СБГ, 94], *с'ік з бе'рези, сос, сос з ма'лин'іў* [СБГ, 508], *квас х'л'ібний, квас бур'а'ковий, квас 'житн'ого х'л'іба, ком'пот*.

Словосполучення мінеральна вода редукується до *м'іне'рал'на* та *со'лена*: *Хто сла'бує на жо'лудок / 'добре со'лену 'пити* (Кіцм.).

Слово сік «напій виготовлений з ягід, фруктів, овочів» [НТСУМ, III, 291] походить із псл. *sokъ* [ЕСУМ, V, 251]. Із цим значенням у буковинських говірках функціонують слова *сос, ви'но, д'з'яма, муст*.

Слово д'з'яма 'з'яма, що існує у формі фонетичних варіантів, у буковинських говірках має декілька значень, не тільки «сік», але й, наприклад, «м'ясний відвар» або його різновид «курячий бульйон». Різні ЛСВ мови-донора зумовлюють ЛСВ слова дзяма у буковинських говірках. Пор.: дзяма – запозичення зі східром. мов; рум. *zeată* «відвар, сік, соус», молд. *замэ* «відвар, суп, сік», запозичені, очевидно, ще в пізньолат. період з грец. [ЕСУМ, II, 62].

Квас «кислуватий напій, який готують із житнього хліба або житнього борошна з медом» [НТСУМ, I, 823]; псл. *kvasъ*, пов'язане чергуванням голосних з *kysno, ti* «киснути», зіставляється з лат. *caseus* «сир» [ЕСУМ, II, 416].

До раціону буковинців входив компот «солодка рідка страва з фруктів та ягід, зварених у воді, узвар, звар» [НТСУМ, I, 875]. Слово компот запозичено з фр. мови, походить від лат. дієприкметника *compositus* «складний, складений» [ЕСУМ, II, 543]. Паралельно зі словом компот буковинці вживають *вар*, проте останнє рідше. Слово компот формує словосполучення на основі іменного прилягання з означальними відношеннями, де залежний компонент є словом, що позначає фрукти або сорти фруктів: *ком'пот з 'йеблук, компоту ме'д'івок, ком'пот с папе'р'іўки, ком'пот з гру'шок, морв'йений ком'пот* [СБГ, 296], *ком'пот з ра'бару* [СБГ, 448].

Народна назва шовковиці 'морви [СБГ, 296] через посередництво пол. мови запозичено з лат.; лат. *morus* «шовковиця». Буковинська народна назва ревеню тунгуського ра'барбур [СБГ, 448] – запозичення через пол. з нім., зводиться до грец. «варварський, чужоземний ревінь» [ЕСУМ, V, 1].

Гарячі неалкогольні напої готують на основі кип'яченої води, яка у буковинських говірках функціонує у формах фонетичних варіантів кип'ячка 'кип'ін', кип'йач [СБГ, 199], сок'р'іп, ок'р'іп [СБГ, 506], окрип.

Зі значенням «ароматний напій (переважно гарячий, настояний на листі південної вічно-зеленої рослини)» [НТСУМ, III, 746] у буковинських говірках побутують слова чай (зменш.-пест. ча'йок) і гер'бата, гар'бата, гир'бата (останнє у формах фонетичних варіантів функціонує рідше), які відрізняє лише походження. Слово чай – із півнікит. čhā 'чай'; півдкит. tē – джерело зхевроп. назви [ЭСРЯ, IV, 311]. Гербата – запозичення з пол.; складне слово: перша частина пов'язана з лат. herba 'трава, зілля', а друга – з кит. tē [ЕСУМ, I, 498].

Слово кава «ароматний, тонізуючий напій, який виготовляють із зерен кавового дерева» [НТСУМ, I, 801] – запозичення з араб., через тур., пол., від араб. kahva (початково сорт легкого вина), утвореного від географічної назви Каффа, місцевості південної Ефіопії, звідки походили торговці кавою [ЕСУМ, II, 333]. С. Воробкевич використовує слово кава у формі кав'яр (іменник ч.р. із суфіксом -яр-): З особливом смаком пили вони ароматичне вино і закусували з апетитом булочку з кав'яром [2, 326].

За даними СБУ, носії буковинських говірок змішували слова кава і какао. Слово кава використовували зі значенням какао «поживний напій з порошку какао, приготовлений із цукром та молоком» [НТСУМ, I, 804]; какао запозичено через нім. чи фр. з ісп.; ісп. cacaо від мексик. cacaо «дерево какао» [ЕСУМ, II, 344].

На позначення порошку кави і какао у буковинських говірках використовували слово цукор'їа [СБУ, 631: Ко'ли ок'р'іп бу'де ки'п'іти / в'сипиш 'лошку цу'кор'її (Стор.). Слово цу'кор'їа – суфіксальне похідне від цукор «солодкий продукт харчування», запозиченого з нім. через пол. [ЕСУМ, VI, 265]. Отож, похідне змінило своє значення.

Буковинці втамовували спрагу та підтримували або й покращували здоров'я настоями лікувальних трав. Слово *настій* – віддієслівний іменник від *настоювати* «залишивши що-небудь якоюсь рідиною або помістивши його в рідину, давати постояти, щоб утворився настій» [НТСУМ, II, 311]. У значенні *настій* діалектоносії використовують слова *чай*, *гар'бата*, *вар*, *в'ід'вар*. Отож, виокремлюємо назви неалкогольних гарячих напоїв з цілющими властивостями. Такі мовні одиниці відповідають схемі: *чай з + назва рослини*; *гарбата з + назва рослини*, *назва рослини + на чай*, *вар з + назва рослини*, *відвар з + назва рослини рослина*.

Настої від серцевих захворювань: *чай з мала'йу*, *чай з ма'лайеку*, *чай з ма'лайцу*. Народка назва глоду – *ма'лай*, *ма'лайек*, *ма'лайец* [СБГ, 274].

Ймовірно, запозичене з молд. мови; *мэлэец* «м'який соковитий» [ЕСУМ, III, 370].

Настої від кишкових захворювань: *об'ложи'на на чай*, *чай з об'ложи'ни*, *чай з о'вечойі 'занов'їди*, *гар'бата з окро'ваїника*, *гар'бата с пере'ложи'на*. Поширеність, часте використання трави, яка відома як звіробій, на Буковині має низку назв, кожна з яких увиразнює одну з ознак денотата: *об'ложи'на* [СБУ, 350], *овеча 'занов'їд* [СБУ, 359], *окро'ваїник* [СБУ, 366], *пере'ложи'на* [СБГ, 401].

Як засіб проти глистів на Буковині вживають *вар з кв'і'ток 'райц'в'їту*, *чай ш чар'їїни'ку*. «Поетичні» народні назва трав мають прозору етимологію: пижма звичайна – *'райцвіт* [СБГ, 449], папороть чоловіча – *чар'її'ник* [СБГ, 637].

Для покращення апетиту вживали *чай с ко'р'ін'чик'її 'папори*, *вар із 'сирпни'ка*; *чай с цинторія*, *в'ід'вар із йасин'ца*.

Народна назва лепехи – *'папора* [СБГ, 384], ймовірно, походить від *папороть* – псл. *paportь, пов'язане з чергуванням голосних з *pero* «перо» [ЕСУМ, IV, 285], листя папори має мечеподібну форму. Буковинці називають цикорій дикий *'сирпник*, *'серпник* [СБГ, 488], ймовірно, за зовнішньою схожістю корінців рослини з серпом. Золототисячник у буковинському діалекті має дві паралельні назви *цин'тор'їа* [СБГ, 625], *йаси'нец* [СБГ, 687]. Слово *центурія* запозичено з новолат. ботанічної номенклатури; *centursum* «золототисячник» [ЕСУМ, VI, 238]; назва *ясинець* пов'язане зі словом *ясен* [ЕСУМ, VI, 554].

Буковинці були обізнані з цілющими властивостями ромашки лікарської. Діалектоносії розповідають, що кожного дня вони пили *гар'бату з рум'н'енку*, однак передовсім вона вважалася помічною від шлункових захворювань. Народна назва ромашки лікарської *рома'нец*, *румн'а'нец*, *рома'нечка*, *румн'е'нец* [СБГ, 466] запозичена з точно не встановленого джерела, здебільшого виводиться від назви *anthesis romana* «римська ромашка» [ЕСУМ, V, 120]. Від шлункових захворювань споживали *чай с сороко'зубу*, *вар із шелес'тен'у*, *відвар ш ча'ги вїт ш'лунку*.

Народна назва папороті чоловічої на Буковині *сороко'зуб* [СБГ, 508], назва зумовлена подібністю форми листка сороко зуба до папороті. Березовий гриб має народну назву *'чага*.

Як протизастудні засоби вживали *сал'кимовий чай*, *чай з ва'каїїї*, *від'вар с соки'рок*, *гар'бату 'ш'инки*, *чай з 'липи*.

Акацію в народі називають *сал'ким* [СБГ, 475] або *ва'каїїа*. Фонетичний чинник дає змогу припустити тюрк. походження слова *сал'ким*. Назву *акація* у буковинських говірках з приставним *в* (*вакація*) запозичено з лат. мови; лат. *acasia* походить від грец. «мімоза» [ЕСУМ, I, 55]. Народна назва фіалки триколірної *сокир'ки* [СБГ, 505] – результат метонімічного перенесення на

рослину назви сокирки (зменш. від сокира), зумовленого подібністю квітки. Буковинці називають перестріч лісовий – шинка [СБГ, 338].

Від захворювання печінки варили *вар із свир'биусу, чай з 'липи і свир'биусу, чай з та'р'іл'чик'іу*.

Народна назва шипшини *све"р'бивус, све"р'биус, све"р'бигуз* [СБГ, 479] – складне утворення з основою *свербіти* та іменника *гузно* «зад», назва зумовлена подразливою дією насіння з'їдених плодів шипшини на задній прохід [ЕСУМ, V, 188]. Народна назва печіночниці звичайної [СБГ, 540] *та'р'іл'чики*, назва зумовлена формою квітки.

Таким чином, назви напоїв у буковинському діалекті становлять розгалужену іманентну систему, побудовану на гіперо-гіпонімічних відношеннях, члени якої перетинаються, ускладнюються синонімічними, парадигматичними зв'язками.

Список скорочень

англ. – англійський
араб. – арабський
башк. – башкірський
грец. – грецький
дврус. – давньоруський
зхевроп. – західноєвропейський
ісп. – іспанський
кит. – китайський
лат. – латинський
мекс. – мексиканський
молд. – молдавський
нім. – німецький
новолат. – новолатинський
ног. – ногайський
півдкит. – південнокитайський
півнкит. – північнокитайський
пол. – польський
псл. – прасловянський
рос. – російський
рум. – румунський
східром. – східнороманський
тур. – турецький
тукр. – тюркський
фр. – французький

Список використаних джерел

1. Буковина. Загальне краєзнавство / [перекл. з нім. Ф.С.Андрійця, А.Т. Квасецького]. – Чернівці : Зелена Буковина, 2004. – 484 с. – (Історична бібліотека «Зеленої Буковини») [Бук.]
2. Воробкевич С. Твори / С. Воробкевич / [упоряд., підгот текстів, вступ. ст. та приміт. М.Г. Івасюка]. – Ужгород : Карпати, 1986. – 562 с.
3. Етимологічний словник української мови. У 5 т. / [ред. О.С.Мельничук та ін.]. – К. : Наук. думка, 1982 – 1982 – 2006. [ЕСУМ]
4. Фасмер М. Этимологический словарь русского языка : в 4 т. / [пер. с нем. и доп. О.Н. Трубачева; ред. и послесл. Б.А.Ларина]. – М. : Прогресс, 1964 – 1973. [ЭСРЯ]
5. Новий тлумачний словник української мови. У 3 т. / [уклад. : В. Яременко, О.Сліпущко]. – К. : Аконіт, 2001. [НТСУМ]
6. Словник буковинських говірок / [заг. ред. Н.В. Гуйванюк]. – Чернівці : Рута, 2005. – 688 с. [СБГ]
7. Румыно-русский словарь / [сост. Николай Поповский] – [2-е изд. Справ., доп.]. – Кишиневъ. КНИГОИЗДАТЕЛЬСТВО Т./д. «ШЕХТЕРЪ и С-ья», 1922. – 813 с. [PPC]
8. Ярошинська Є. Вибрані твори / Є Ярошинська / [ред. М.В. Сидоренко, вступ. ст. А.П. Коржупова]. – Ужгород : Карпати, 1986. – 426 с.

The article is about the Bukovinean-dialect names of drinks which form an extensive system, beverages with healing properties are in the focus of attention. Semantics, origin and etymology of words are analysed.

Key words: *Bukovinean-dialect, motivational context, synonymic relations, hyperonym, borrowing, seme.*

Отримано: 14.10.2012 р.